

Chương 171: Ngủ Cùng Nhau

(Số từ: 3936)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

22:34 PM 07/04/2023

Chúng tôi tiếp tục luyện tập.

Trước đây, tôi từng nghĩ rằng công việc thường ngày của mình khá nhàm chán, nhưng theo thời gian, tôi cảm thấy nó thật thú vị. Đặc biệt là Ellen, dần dần tìm cách trở lại với con người thường ngày của mình sau khi luôn cảnh giác, nghi ngờ mọi thứ xung quanh mình khi chúng tôi ở Darklands. Cô ấy giống như một con mèo với bộ lông xù lên.

Khi tôi nghĩ về nó, có vẻ như Ellen đang rít lên với mọi thứ.

Khi tôi tưởng tượng cảnh đó...

Tôi nghĩ rằng nó thực sự có thể khá dễ thương.

Tất nhiên, về mặt kỹ thuật, Ellen có vẻ ngầu hơn là dễ thương khi chúng tôi ở Darklands.

Cô ấy rất lôi cuốn. Không giống như cách cô ấy thường làm, cô ấy đã nói rất nhiều. Tuy nhiên, mọi lời cô ấy nói đều là sự thật.

Dù sao, mặc dù cô ấy hành động hơi khác so với trước đây, nhưng cô ấy hầu như đã trở lại như ban đầu.

—Vô cảm.

Về ngoài dễ bị tổn thương của Ellen mà tôi từng thấy ở Darklands hoàn toàn trái ngược với con người thường ngày của cô ấy.

Sau khi trở lại môi trường an toàn của Temple, Ellen cũng trở lại với con người ban đầu của mình. Tất nhiên, chúng tôi không thể trò chuyện dàng dàng như thường lệ. Chúng tôi chỉ tập luyện cùng nhau vào buổi sáng và tại phòng thể chất. Tuy nhiên, có vẻ như chúng tôi chỉ đơn giản là làm việc với nhau.

—Không phải vì chúng tôi khó xử với nhau.

Chúng tôi không biết phải nói gì với nhau nên chỉ trao đổi vài câu ngắn gọn. Ban đầu, chúng tôi có những cuộc trò chuyện với việc tôi nói đùa hoặc tranh luận và Ellen sẽ đáp lại bằng sự mỉa mai, thậm chí đôi khi còn đồng tình với lời nói của tôi.

Các từ chỉ không phát ra.

Ngay cả khi chúng tôi đi ăn tối, tôi cũng tự làm, còn Ellen chỉ lặng lẽ ăn.

Không phải là chúng tôi đột nhiên trở nên khó chịu khi ở bên nhau; hoàn toàn ngược lại, cô gái đó

chắc chắn đã trở nên thoải mái hơn rất nhiều với tôi.

Tuy nhiên, chỉ có những chủ đề mà tôi không muốn nhắc đến cứ quay cuồng trong đầu, vì vậy tôi không nói nên lời.

Như vậy...

Lúc đó chúng tôi thường ăn trưa...

Chỉ có ba học sinh của Class A năm nhất còn lại ở Temple vào khoảng thời gian đó.

—Ellen, Adelia và tôi.

Adelia dường như đã rất lo lắng cho chúng tôi đến nỗi cô ấy gần như bật khóc khi chúng tôi quay lại. Tất nhiên, tôi vẫn còn khá đau khổ, và Ellen cũng vậy.

Tuy nhiên, chúng tôi đã không nói với cô ấy những gì đã xảy ra ở Darklands.

Tất cả những gì chúng tôi có thể nói với cô ấy là chiếc vòng tay bảo vệ mà cô ấy làm cho chúng tôi là một sự trợ giúp tuyệt vời. Trên thực tế, lần đầu tiên, khi chúng tôi chặt được tay của Snoton, Ellen đã kích hoạt bùa mê của nó, chặn thanh kiếm, v.v. Tôi chưa sử dụng cái của tôi, vì vậy tôi vẫn đang đeo nó.

“Uhm... Cậu thực sự không định kể cho tôi chuyện gì đã xảy ra sao?”

Thấy Adelia đặt câu hỏi như vậy, rõ ràng là cô ấy không tin khi chúng tôi nói với cô ấy rằng không có gì nhiều xảy ra.

“Tôi đã nói không có gì xảy ra mà?”

“V-vâng! Tôi xin lỗi! Lẽ ra tôi không nên hỏi...”

Cô ấy giật mình và gần như không nói nên lời trước câu trả lời khá sắc bén của tôi.

Không, tôi không tức giận. Tại sao lúc nào cô ấy cũng đối xử với tôi như thể tôi đang tức giận vậy?

Tôi đã thực sự phát điên lên vì thế, cậu biết không?

Ah...

Đó là lý do tại sao.

Tất nhiên, Ellen chỉ ngồi đó lặng lẽ ăn thức ăn của mình, đôi mắt cô ấy có quầng thâm.

Có lẽ cô ấy đã không ngủ đủ giấc.

* * *

*Bang!

“Keuk!”

Tôi nhảy lùi lại và lăn lộn trên sàn nhà thi đấu vài lần trước khi lên tiếng.

“Này... Cậu có muốn giết tớ không vậy?”

“...Tớ đã phạm một sai lầm. Xin lỗi.”

Bất kể chuyện gì xảy ra với chúng tôi, chúng tôi vẫn tha hồ trong phòng tập như trước đây.

Cô gái đó. Cô ấy thô bạo hơn bình thường rất nhiều.

Ellen lấy thanh kiếm luyện tập của mình và chĩa vào tôi.

“Hãy làm điều đó một lần nữa.”

Ellen chạy về phía tôi và đánh vào kiếm của tôi. Thay vì chặn hoàn toàn thanh kiếm, tôi cố tránh nó bằng cách quay sang một bên và nhắm vào gáy cô ấy.

*Thịch!

“Ồ!”

Tuy nhiên, ngay khi tôi bước sang một bên, cô ấy đã đá vào chân tôi như thể cô ấy đã đoán trước được điều đó.

*Rầm!

Cuối cùng tôi đã mất thăng bằng và ngã xuống, theo sau là cô ấy chĩa kiếm vào tôi trên mặt đất.

“VẬY... CẬU ĐANG CỐ PHÁ VỠ CHÚNG À...?”

Cô ấy không chỉ đơn giản là vấp ngã tôi; cô ấy thực sự đã đá vào mắt cá chân của tôi. Thật khó để thậm chí có thể đứng dậy đúng cách như thế.

Ellen nhìn xuống tôi trước khi nắm lấy tay tôi để nhắc tôi lên.

Trình độ kỹ năng của tôi thậm chí không thể so sánh được với trước đây. Tuy nhiên, ngay cả sau khi sử dụng [sức mạnh siêu nhiên] của mình để

cường hóa cơ thể, tôi vẫn không thể chạm tới Ellen, ngay cả khi cô ấy không sử dụng [Tăng cường sức mạnh ma thuật].

Trong khi tôi mạnh lên thì cô gái đó cũng không ngừng mạnh lên. Tôi càng thực hiện các bước để thu hẹp khoảng cách giữa chúng tôi, thì cô ấy càng tiến xa hơn—có thể ở một mức độ lớn hơn nữa.

Tôi cứ tiếp tục bị cô ấy đánh, nhưng cứ tiếp tục bị đánh như vậy, tôi thực sự bắt đầu tiến bộ rất nhiều mà không hề nhận ra.

"Lại nào."

Ellen lại giơ kiếm lên và đâm về phía tôi.

*Kaang!

Tuy nhiên, lần đó, cô ấy không đẩy thanh kiếm của tôi ra mà chỉ đập vào lưỡi kiếm của tôi khi cô ấy đang đâm về phía trước.

"Khục khục!"

Tôi đã không buông vũ khí của mình như tôi đã từng làm. Tuy nhiên, thanh kiếm bị đẩy sang một bên khá dễ dàng, khiến ngực tôi mở toang. Ellen đánh bật thanh kiếm của tôi trong khi đồng thời đâm thanh kiếm luyện tập của cô ấy vào bụng tôi.

*Rầm!

"Urgg!"

Mũi cùn của thanh kiếm luyện đâm mạnh vào bụng tôi, nên tôi buộc phải ngồi bệt xuống sàn.

Tôi đã cố gắng để ngăn chặn cú đánh đó, nhưng tôi không thể.

“Cậu có ổn không? Tớ xin lỗi...”

Ellen ngồi xuống trước mặt tôi, không ngần ngại kiểm tra tình trạng của tôi. Cô ấy có vẻ hơi bối rối.

“Này... Có thể là cậu... Gặp khó khăn trong việc kiểm soát sức mạnh của mình không...?”

Cô trông vô cùng mệt mỏi với quầng thâm dưới mắt.

Nếu ai đó quá kiệt sức và mệt mỏi, họ sẽ dễ bị đánh bại hơn, nhưng thực ra Ellen đang chiến đấu khó khăn hơn bình thường rất nhiều vì cô ấy không thể tập trung vào việc kiểm soát sức mạnh của mình.

Nếu chúng tôi cứ tiếp tục như vậy, cô ấy có thể vô tình đánh tôi đến chết.

"Chúng ta hãy làm nó vào một ngày khác."

“...Vâng. Xin lỗi. Đó là lỗi của tớ.”

“Đừng nói thế. Những thứ như thế này thường xảy ra.

Tôi từ từ đứng dậy trong khi loạng choạng. Thường thì tôi chỉ nghỉ một lát, nhưng hôm đó tôi phải đi gặp linh mục trực. 'Với tốc độ này, tôi có thể phải nhập viện vĩnh viễn.'

* * *

Ellen thần thờ nhìn cánh cửa phòng huấn luyện mà Reinhardt đã rời đi.

Cô ấy không thể ngủ ngon, vì vậy cô ấy sẽ ngủ năm đến sáu lần một ngày.

Ellen có một trí nhớ tốt.

Mỗi lần trước khi đi ngủ, cô lại nghĩ đến khuôn mặt của những người mà cô đã giết. Cô cũng nhớ hình dáng khủng khiếp của những Zombie và cách ruột và thịt bắn tung tóe khi cô giết chúng.

Một khi cô ấy bị ảnh hưởng bởi những ký ức khủng khiếp đó, những hình ảnh khủng khiếp đó cũng sẽ xuất hiện trong giấc mơ của cô ấy nếu cô ấy cứ ngủ như vậy.

Cô không thể ngủ ngon chút nào.

Khuôn mặt của những người cô đã giết, những Zombie đáng sợ trỗi dậy từ cõi chết—khi những thứ đó xuất hiện trong giấc mơ của cô, cô sẽ luôn thức dậy với mồ hôi nhễ nhại.

Nó cũng giống như vậy đối với Reinhardt.

Cô không muốn tiếp tục gặp những cơn ác mộng đó.

Cô không muốn chìm vào giấc ngủ với những hình ảnh kinh hoàng đó ám ảnh mình.

Nó không giống như vậy khi cô ở Darklands. Trên thực tế, cô không gặp ác mộng nào khi ở đó.

Ellen biết rằng gần đây cô không thể trò chuyện lâu với Reinhardt.

Cuộc trò chuyện của họ giống như một trò chơi hỏi đáp hơn là một cuộc trò chuyện thực sự.

Họ chỉ có những cuộc trao đổi ngắn ngủi rồi kết thúc ngay lập tức—đó không phải là những cuộc trò chuyện. Cô chỉ muốn nói điều gì đó, nhưng cô thậm chí không thể hỏi anh rằng anh đang lo lắng điều gì bởi vì cô không muốn tự mình nói về những điều đó.

Tuy nhiên, ngay cả trước đó...

Ellen nhận thức được một vấn đề cơ bản hơn.

Không phải vì cô ấy đã thay đổi mà cuộc trò chuyện của họ đã kết thúc.

Reinhardt, người luôn chủ động bắt chuyện, cũng ít nói hơn.

Ellen luôn im lặng—trước đây cô ấy cũng vậy. Dù tâm trí cô có rối loạn hay không, cô vẫn luôn im lặng.

Lý do tại sao không có cuộc trò chuyện nào giữa họ nữa vào lúc này là vì Reinhardt không thể bắt đầu cuộc trò chuyện thích hợp với cô ấy.

‘Cậu ấy... Cậu ấy... luôn là người bắt đầu cuộc trò chuyện của cả hai.’

Reinhardt luôn là người bắt chuyện với cô ấy. Mọi thứ giữa họ bắt đầu từ lời nói của Reinhardt.

Câu trả lời của chính cô luôn cộc lốc: có hoặc không. Tuy nhiên, Reinhardt sẽ tiếp tục cuộc trò chuyện của họ bất chấp những câu trả lời thẳng thừng của cô ấy. Bất kể cô ấy nói gì, cuộc trò chuyện sẽ tiếp tục. Reinhardt đã tiếp tục nói chuyện với cô ấy ngay cả khi cô ấy không đáp lại lời anh ta.

Những câu chuyện lạ lùng, những lời thô lỗ - anh ấy nói gì cũng được.

Reinhardt sẽ luôn tiếp tục cuộc trò chuyện. Cứ như thể anh vẫn đang đợi cô trả lời trong khi vẫn kiên trì nói về điều này điều kia.

Reinhardt đã trở nên im lặng, vì vậy cuộc trò chuyện của họ cũng kết thúc.

Lần đầu tiên Ellen nhận ra mình đã thụ động như thế nào trong suốt thời gian qua. Sau đó, cô ấy đứng dậy khỏi sàn phòng huấn luyện sau khi cân nhắc khá lâu.

Ellen nhốt mình trong phòng và không ra ngoài. Tuy nhiên, ngay cả khi không có Ellen, tôi vẫn tiếp tục tập luyện một mình. Tôi đã luyện tập tư thế và kiếm thuật của mình trong khi đánh một con bù nhìn—tôi đã khá quen với việc đó rồi.

Ban đầu tôi đã tập luyện thể chất một mình ngay từ đầu.

Đêm đó.

Sau buổi tập luyện buổi tối, tôi làm một ít thức ăn cho mình, ngay cả khi không có Ellen bên cạnh, rồi đi ngủ.

*Cốc cốc

Tuy nhiên, ngay khi tôi định đi ngủ, ai đó đã gõ cửa. 'Đó có thể là ai?' Họ thường không có những thứ như điểm danh trong ký túc xá, và vì chúng tôi đang có kỳ nghỉ vào thời điểm đó, nên cũng không nên có bất kỳ cuộc tuần tra nào.

"Có phải Sarkegar không?" Tôi nghĩ rằng ông ấy có thể làm được điều gì đó như thế bởi vì ông ấy đã thực sự đến phòng tôi một lần khi cải trang thành một người hầu gái.

Tuy nhiên, khi tôi mở cửa, tôi thấy một người hoàn toàn bất ngờ.

"...Cậu đang làm gì ở đây vào lúc nửa đêm?"

Ellen, mặc bộ đồ ngủ, đang đứng ngay trước mặt tôi. Tất nhiên, chúng tôi được dặn là không được vào phòng nhau vào ban đêm. Tuy nhiên, lúc này chúng tôi đang trong kỳ nghỉ nên các giám thị có phần lỏng lẻo hơn.

Chúng tôi đã được khuyên chống lại nó, nhưng nó không có gì đáng chú ý.

Ellen thậm chí còn không hỏi liệu cô ấy có thể vào hay không mà cứ sải bước vào phòng tôi.

Phòng của tôi không có gì phải xấu hổ cả, nên tôi không quan tâm liệu cô ấy có vào hay không.

Tuy nhiên, điều cô ấy làm tiếp theo là điều tôi không hề mong đợi chút nào.

Cô ấy nằm xuống giường của tôi.

“...Cậu đang làm gì thế?”

“Tớ muốn ngủ ở đây.”

“...Hả?”

Bộ não của tôi ngừng hoạt động trong một giây.

Cô ấy đang nói gì vậy? Có phải cô ấy mất trí do hậu quả của chuyến du hành ở Darklands của chúng tôi không?

Ellen liếc nhìn tôi.

“Dạo này tớ cứ gặp ác mộng.”

“...Vì thế?”

Tôi có thể đoán rằng cô ấy không thể ngủ ngon vì cô ấy có quầng thâm dưới mắt. Tôi cũng vậy.

Nhưng những cơn ác mộng thì liên quan gì đến việc ngủ trong phòng với tôi?

“Tớ không gặp ác mộng khi ở bên cạnh cậu.”

—Vậy là cô ấy muốn ngủ với tôi.

Đó dường như là kết luận mà cô đạt được.

“...Ngay cả khi các giáo viên không tuần tra xung quanh nhiều vì chúng ta có kỳ nghỉ, điều đó không có nghĩa là họ không làm điều đó, cậu hiểu không? Nếu chúng ta bị bắt thì sao?”

Ellen lắc đầu khi cô ấy nằm xuống gối của tôi. Tôi đã không nói với cô ấy rằng cô ấy không thể làm điều đó, vì vậy tôi nghĩ rằng mọi thứ đã hơi sai ngay khi tôi hỏi cô ấy điều gì sẽ xảy ra nếu chúng tôi bị bắt.

"Không biết."

Nếu chúng tôi bị bắt, thì chúng tôi sẽ bị bắt. Vậy thì sao? Vâng, khả năng chúng tôi bị giáo viên bắt gặp là rất thấp, nhưng cơ hội vẫn còn đó.

"Và tại sao cậu không hỏi tớ trước?"

"...Chúng ta đã làm điều này một lần rồi."

'Chúng ta đã ngủ với nhau trước đó, vậy tại sao chúng ta không làm điều đó thêm một lần nữa?' Ngay cả khi tôi cố gắng ép cô ấy rời đi, rõ ràng là mọi thứ sẽ không diễn ra theo cách của tôi.

Không, tôi biết cô ấy trở nên thoải mái hơn với tôi và ít do dự hơn, nhưng điều đó đã đi quá xa! Làm sao cô có thể tình cờ bước vào phòng của một chàng trai và nói với anh ta rằng cô sẽ ngủ ở đó?!

"...Nếu ai đó bắt được chúng ta, tớ sẽ chỉ nói rằng cậu đã xông vào và không chịu rời đi."

"Vâng."

Như thể mọi chuyện đã được giải quyết ổn thỏa, Ellen đắp chăn lên người và chuẩn bị đi ngủ.

Cái quái gì đang xảy ra ở đó vậy?! Có phải những điều mà chúng tôi buộc phải làm ở Darklands đã

mang lại cho Ellen một loại miễn dịch nào đó hay gì đó không?!

Chúng tôi không thể chỉ làm những việc chúng tôi đã làm ở Darklands tại Temple.

Quá trình suy nghĩ của cô ấy đã thay đổi nhiều như vậy?

"Tắt đèn đi."

*Tạch!

Dù sao đi nữa, tôi tắt đèn, dùng chân đẩy Ellen vào tường và nằm xuống. Không chỉ có một cái gối, nên điều đó không thực sự quan trọng, nhưng chỉ có một cái chăn.

Ellen quay lại và nhìn chăm chăm vào tôi.

Ánh trăng mờ ảo chiếu vào mặt cô.

Tại sao cô ấy lại nhìn tôi?! Cái đó nghĩa là gì?!

"Cậu... gặp ác mộng à?"

"...Vâng."

Mặc dù lúc đó tôi cảm thấy tốt hơn hết là mình nên thực sự gặp ác mộng.

Ellen lặng lẽ nhìn tôi rồi đột ngột lên tiếng.

"Tớ xin lỗi."

"Sao đột nhiên lại xin lỗi?"

"Bởi vì tớ đã đưa cậu đến một nơi... như thế..."

Cô ấy đang nhìn tôi với đôi mắt buồn bã. Tất cả những ký ức khủng khiếp đó đang khủng bố cả hai chúng tôi dưới dạng những cơn ác mộng. Việc

đến Darklands dường như là một kỷ niệm tồi tệ, vì vậy cô ấy rất tiếc.

Đã được một thời gian kể từ khi chúng tôi trở lại. Tuy nhiên, chỉ trong tình huống kỳ lạ đó, tôi mới có thể đưa ra những điều đó.

“Là do tớ muốn đi.”

Ellen nói với tôi rằng tôi không nên đến đó sau khi tôi nói với cô ấy rằng tôi muốn đến đó. Nói đúng hơn, chính tôi là người động viên và lôi kéo cô ấy theo.

“Nếu tớ không nói về kế hoạch của mình trước đó... Cậu cũng sẽ không nghĩ đến việc đến đó.”

Tuy nhiên, cô ấy dường như nghĩ rằng đó là lỗi của cô ấy khi cuối cùng tôi phải đi vì cô ấy đã đến Darklands trước.

“...Vậy thì hãy nói rằng cả hai chúng ta đều có lỗi ở đây.”

“...Được rồi.”

Tôi đã đến đó để sẵn sàng đón nhận bất cứ điều gì đang chờ đợi tôi, và Ellen cũng vậy. Những gì xảy ra ở đó nằm ngoài dự kiến của chúng tôi, nhưng dù sao chúng tôi cũng không đến đó để mong cầu vòng và ánh nắng mặt trời.

Tôi đã quyết định vượt qua nó và trải nghiệm những điều như vậy, vì vậy điều duy nhất còn lại phải làm là vượt qua chấn thương của chúng tôi.

“Tớ... tớ đã suy nghĩ.”

Ellen dường như vẫn còn điều gì đó muốn nói.

"Về chuyện gì?"

“Dạo này hai ta... không thực sự nói chuyện với nhau.”

Có vẻ như Ellen cũng lo lắng về việc chúng tôi không thể tổ chức các cuộc trò chuyện thích hợp.

“Thật khó vì cậu không nói gì cả. Tớ muốn nói chuyện. Tớ muốn giải quyết chuyện này bằng cách nào đó, nhưng cậu đã không nói bất cứ điều gì, tớ đã không... Đó là những gì tớ đang nghĩ... Vì vậy, tớ đã nhận ra điều gì đó.”

Có cảm giác tội lỗi trong mắt Ellen.

“Đó là... Cậu luôn là người nói chuyện với tớ trước.”

Khi tôi nghĩ về nó, tôi đoán tôi luôn luôn như vậy. Tôi luôn nói chuyện với Ellen trước. Dù là chuyện đi ăn, đi tập, cãi nhau hay đơn giản là tán gẫu, tôi luôn là người nói trước.

Không phải mọi cuộc trò chuyện của chúng tôi đều như vậy, nhưng hầu hết thời gian, chính tôi là người bắt đầu chúng. Ngay cả khi Ellen chỉ đưa ra những câu trả lời ngắn gọn cho tôi, tôi vẫn sẽ tiếp tục nói, bất kể điều gì xảy ra.

Ngay từ đầu, Ellen đã là một người ít nói và cô ấy không phải là người bắt chuyện một mình. Vì vậy,

những câu trả lời cô ấy đưa ra luôn cộc lốc, thậm chí trước đây khá khó để tiếp tục trò chuyện lâu với cô ấy.

Ellen đang nghĩ về việc tôi không còn nói chuyện với cô ấy nhiều nữa. Đó là lúc cô ấy nhận ra rằng cô ấy luôn đợi người khác bắt chuyện mà không cần cô ấy cố gắng nỗ lực.

Ellen nắm tay tôi, vẫn còn đắp chăn.

"Tớ xin lỗi. Reinhardt. Cho đến bây giờ... tớ thậm chí còn chưa cố gắng làm bất cứ điều gì cho cậu."

Vì vậy, Ellen đến thăm tôi vào lúc nửa đêm.

Cô ấy muốn trở thành người bắt chuyện với tôi đầu tiên vào thời điểm đó, hoàn toàn không giống cô ấy.

"...Cậu có gì phải xin lỗi? Tớ thích nói chuyện, và cậu không phản ứng với mọi điều nhỏ nhặt của tớ, vì vậy tớ cảm thấy thực sự thoải mái."

Tôi không cố tỏ ra ngẫu - đó là sự thật. Ellen không quan tâm đến những tin đồn liên quan đến tôi đang lan truyền khắp lớp học của chúng tôi. Cô ấy không quan tâm đến danh tiếng tồi tệ của tôi chút nào. Rốt cuộc, những thứ đó không khiến cô ấy hứng thú.

Bất kể tôi nói gì, phản ứng của cô ấy luôn khá dễ dàng, vì vậy thật dễ dàng khi ở gần cô ấy.

Ellen luôn ở thế bị động nên tôi cũng chẳng phải nỗ lực nhiều vào bất cứ việc gì. Rốt cuộc, tôi thường phun ra rất nhiều điều nhằm nhí ngu ngốc. —Một người im lặng và một người luôn nói về điều gì đó.

Tính cách của chúng tôi tình cờ bổ sung cho nhau khá tốt.

Ellen mỉm cười trước lời nói của tôi.

Thật đau lòng khi thấy Ellen cười như thế dưới ánh trăng.

Nó khiến tôi không ngủ được. Ellen chỉ từ từ nhắm mắt lại trong khi nắm tay tôi.

"Chúc ngủ ngon."

Vâng.

Tôi không nghĩ mình sẽ gặp ác mộng đêm đó.

Trước tiên tôi phải lo lắng liệu mình có thể ngủ được như vậy không.

* * *

Ngày hôm sau.

*Rầm!

"Huh! C-cái gì!"

Tôi thức dậy vì một cơn đau đột ngột trong đầu.

Khi tôi tỉnh dậy, tôi thấy Ellen, với mái tóc rối bù hoàn toàn, đang nhìn tôi với đôi mắt khép hờ lạnh lùng.

“Cậu đang làm cái quái gì vậy?! Thế quái nào mà tự nhiên lại đập đầu một người đang ngủ thế hả?!”

“...Đừng chạm vào những nơi kỳ lạ.”

“...T-tớ sao?”

“Đúng vậy.”

“Tớ đã chạm vào cái gì thế này?!”

“...Muốn tớ nói cho cậu biết không?”

“...KHÔNG.”

Tôi không thể phản ứng đàng hoàng dưới cái nhìn lạnh lùng vô tận của Ellen.

Tôi, một lần nữa, không còn lựa chọn nào khác ngoài việc im lặng vì nếu tôi nói sai, tôi sẽ bị đánh bầm dập.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading